

ΠΡΩΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

DICTA AMARA

Σ' ΕΚΕΙΝΗ...

Πώς περνάει ο καιρός σέροντας σ' το γοργό του διάβη τόσες ευχάριστες αναμνήσεις προσπαθώντας να της σκεπάσει με το δόλο...

Θυμάμαι την ημέρα εκείνη, ω ημέρα, τρυσευχισμένη για μένα, που μόνος κατά...

Θυμάμαι με τη λαχτάρα τ' ηρώσε σ' κρινόλευκα χεράκια της, κι απ' το φόβο μήν...

Θυμάμαι όταν ο ένας κοντά στον άλλον, αφού αποδέχτηκε τον αγνό και άδολο έρωτα...

Ω! σύπαρθένα της ρημειοδικής μου τράτας οδηγήτρα, ω! τών κρινών σου άσπροκρίνο και...

... Φευγάτε, φευγάτε λοιπόν τώρα λευκόφτερα όνειρα που χαϊδεύετε τη πολύπαθη ζωή μου...

Φευγάτε, φευγάτε να! χρυσότερα όνειρα κι' αφήστε με μονάχο, κατιμιά να κλάψω...

Πάτρα

ΡΟΔΟΦΥΛΛΟΣ Ζ. ΑΓΚΡΑΘΙΩΤΗΣ

ΚΟΡΗ Τ' ΟΝΕΙΡΟΥ

Κόρη γλυκειά τ' όνειρου μου, το ροδαλό σου στόμα γιατί ένα λόγο φτερωτό να φύγει δεν αφήνει...

Κόρη τ' όνειρου πιά είσαι σύ που τ' αλλά σου την πονεμένη μου καρδιά σε δούλια την περδέψαν...

Κόρη γλυκειά ζωντάνεψε για μια στιγμή μπροστά μου και τα γλυκά τα χείλη σου δυο λόγια άς μου ποθίς...

Μεσσήνη

ΑΡΙΣ, ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΝΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Θά διηγηθώ ένταυθα την ιστορίαν μιας υπάρξεως την οποίαν εξέθρεψεν ο πόνος, εξαγορεύσας τον δάκρυ και ανέδειξαν των νυκτών αι άγρυπνίαι.

Ο κόσμος της τύχης δι' αυτήν πλέον δεν είχε τα θέλητρα εκείνα τα οποία τόσος και τόσος άλλοι ευρίσκουσι εν αυτή διότι δεν ήγάπα απλώς άλλ' επόνει, έσφίδαζε εκ των πόνων της άλγούσης καρδιάς της.

Αι γραμμάι αυται έγράφησαν εις ώρας μελαγχολίας καθ' α; ούτε η γλοάζουσα φύσις, ούτε τα τετηρίσματα των πτηνών ήτο δυνατόν ν' άποσπάσσει τον γραψίμαντα και πρόπειεις ώρας καθ' άσδοσκοτεινός πέπλος των αναμνήσεων θ' άπλοῦται να εύρωφά κανείς εις αυτάς.

Έστω δέ δι' ετ' φίλε αναγνώστα το «Ημερολόγιον» τούτο ο σός φίλος δσάκις ή σκιερά της τύχης πτέρυξ ήνάει το μέτωπόν σου και δοκιμάζεις εν τῷ κόσμῳ τούτῳ την άλυτον της ελμαμένης δύναμιν.

= Λ =

Δεν εγνώρισε ποτέ του την χαράν, δεν ήσθιάνθη ποτέ του τον γλυκό του στήθους του πλινθόν και δεν εφάιδρυνε τα όδινά του του ζείλη εις γέλωσ εύδαιμονίας!... Και ήδη ως πλάνης τή; ερήμου σύρει το βήμα βαρόν και κοιτώδες και ως ερημίτης έμβυταίβει εις την ανάγνωσιν του παρελθόντος εις την μελέτην τούτου και άρέσκειται να ζή αναπολών τους περιληφθέντας χρόνους εκ σκάπτων εκείθεν αναμνήσεις τας οποίας ο βάροβαρος λιθοξόος των χρόνων δεν επέευσσε.

Δέκα και τρία έτη ήδη άλλοτε μόν παρα το κελαρζόν ρυάκιον και άλλοτε υπό την πυκνήν σιάν των πολυκλόνων πέυκιων υπό την μεγαυτικήν της δύσεως ανταύγειαν εξιπλωμένος ώσει κοιτών την βίβλον ανά χειρός διηγείται την ιστορίαν του συγκινών διά της μελιχρίας του φωνή; πάντα όστις διερχόμενος εκείθεν εκράτησε το βήμα και έστη προς στιγμήν ίνα άκροασθῆ εκείνου.

Ποσάκις διά της απεργίτου εκείνης διηγήσεως μοι ανεβίβασε εις τους όφθαλμούς μου το δάκρυ, δσάκις κ' εγώ της τύχης παίγιον εξήτηον εν τῇ ερημία την βάλσαμον εκείνην ήν διδει ή μονήρης γύρω φύσις και ή τερπνή δάσους δασίς.

«Με την ανατολήν του ήλιου μοι έλεγε ποτέ, ανατέλεικα! εις έμε νέος; κόσμος αναμνήσεων αίτινες με συγκοιτούσι επί ώρας πολλάς, ακλόνητον εις την θέσιν μου, αναίσθητον εις πᾶν άλλο γεγονός, χωρίς να βλέπω τι, χωρίς ν' άκούω τι, χωρίς να υπάρχη φόβος να με άποσπάσει εκείθεν, ούδεις θόρυβος, ούδεμία εκ των έξωθεν άλλη ένέργεια και ούδέν άλλο γεγονός»

Όταν δέ μέσα εις την έκτεταμένην αυτήν θάλασσαν—και μοι έδειξε την θάλασσαν του Αιγαίου μετά γάργαρα νερά της της οποίας το απαλό κύμα έβραχε την άμμουδιά—βυθίζεται ο βασιλεύς μου—χωρίς να είναι ειδολολάτρης λατρεύει τον ήλιον ως βασιλέα του κόσμου όλου—κλίνει προς την δύσιν του τότε και εγώ δοκιμάζω να κόψω το νήμα των σχέσεών μου, πλην όμως πάλλιντροπῶ διότι και αῦθις περιπίπτω εις νέας αναμνήσεις και πολλάκις υπό τα μαρμαίροντα του ουρανού θόλου κοσμήματα λυκνίζομαι μετ' αυτών ώρας ολοκλήρους...

Ναι, μετά μικράν σιγήν προσέθεσε, πισ-

τευσε με το πόσα; φοράς άπεκοιμήθην εις την θέσιν αυτήν χωρίς ποτέ να διακοπῆ το γλυκό όραμα των αναμνήσεων, το τερπνόν εκείνο όνειρο με το όποιον εξύπνου και άπεκοιμούμην.....

— Έχεις φαίνεται θλιβερόν παρελθόν έτόλμησα να του είπω.

Α! μοι άπήνησε, ίσως να μη γίνω πιστευτός και να φανώ υπερβολικός εαν σοι είπω ότι το άλγος υπήρξε ή μήτηρ ήτις με εγέννησε, ο πόνος, το λίκιον έντός του όποιου από της γεννήσεώς μου ενανουρίσθην με τα γλυκά τραγούδια της γιαγιάς μου. Είς όσους είπον τας λέξεις ταύτας άλλοι μόν έγέλασαν, άλλ' αυτοί ήσαν οι ολιγώτεροι, ή μάλλον οι ελάχιστοι, οι πεποισσότεροι όμως συνεπόνησαν με' έμε και έκκαίωσαν τους λόγους μου.

Της οίδε τι και αυτοί διήλθον και διά τούτο ήννόησαν ότι οι λόγοι μου είναι ή ζοφερά αλήθεια την όποιαν προσμεϊδιά του γέροντος θανάτου το άνδρικόκελον.

Η ΚΥ-ΠΑΡΙΣΣ-ΟΣ

Από τα «Πεζά Ποήματα» του Ού. Ελδ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Τώρα που το σκοτάδι έπεσε πάνω στη γῆ, ο Ίωσήφ ο από Αρμαθιεύς έχοντας αναμμένο ένα δαυλί από ξυλοβαλκανιδιάς, εκατέβηκε από το λόφο στην καλιάδα.

Κι' ότ'ιν εγονάτισε στα στουραρολίδαρα της Κοιλιάδας της Ερημίωσης είδε ένι νέος ποῦτανε γυμνός και έκλαιγε, Τα μιλιά του είτανε σαν ένα άσπρο λουλουδι, με ειχε λαβωμένο το κορμί του από άγκάθι και στα μιλιά του ειχε βιάλλη στάγες σα στεράνι.

Κ' εκείνος πούχε μεγάλα χήματα ειπε στο νέο που ήταν γυμνός; κ' έκλαιγε, «Δεν θανμάζω που ή λύπη σου εινε τόσο μεγάλη, γιατί θετικά Αδώς ήταν ένας δικαίος άνθρωπος».

Κι' ο νέος απεκαθήθηκε, «Δεν κλαίω για κείνονε, με για τον εαυτό μου. Όμοι έχω κίμη το νερό κρασί, και εγιάτρεψα λεπριασμένο, και έδωκα φῶς σε στριβό. Έπεράτησα πάνω στα νερά και από τους κατοίκους των μνημάτωνε εξέχισα διόλους. Έθρεψα τον πεινασμένο στην έρημο όπου δεν υπάρχει φαί, και εσήκωσα τον πεθαμένο από τα στενά σπίατα του, και στην προσταγή μου, μπροστά σ' ένα μεγάλο πλήθος από κόσμο, μια άκαρη συκιά εκαταξεράθηκε. Όλα όσα εκαμε αυτός ο άνθρωπος και γώ το ίδιο τάκαμν. Και προσέτι δεν με' έσταυρώσανε».

OSCAR WILDE

Μετάφραση από το Άγγλικό πρωτότυπο. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑΤΑ

«ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΓΜΑ»,

Γλυκοχαράζει ή αυγή τα πουλάκια σαν τρελλά από το μεθυστικό των λουλουδιών της άνοιξης μύρο, κελαρύζουν γλυκά και χαίρετοῦν το πρόβαλμα της καινούργιας μέρας που έτσι καθώς προσβάλλει μεσ' στην άφάνταστη της χαραυγής ήσυχία, εξαγνισμένη σαν παρθενική ψυχή, πριν ο άχτιδομάλλης τη λούσει με τες κεντερές άχτίδες του, θαρρείς πῶς στα χέρια της κρατεί τρανές ελπίδες και όνειρα και άφραστη εύτυχία!

Ω! πόσο τον καθένα ή στιγμή αυτή μαγεύει και τον κάνει να βαρφίζεται ξανά, σ' ένα αϊθέριο μύρο, που τόσο πολύ την φαν-